

[P. E. Eriksen.]

understrege også her i dag, at uddannelse er et af nøgleordene, hvis fremskridt skal føres ud i livet.

Jeg ved, at man i den i bemærkningerne omtalte arbejdsgruppe under uddannelsesnævnet for sundhedsvæsenet nærmer sig et oplæg. Jeg tror også at kunne sige, at der er praktiske muligheder for at føre det ud i livet, og vi vil hilse med tilfredshed, om det kunne ske. Det vil forhåbentlig også på det område, vi beskæftiger os med, gå sådan, at når der er flere uddannede sundhedsplejersker, bliver der både mulighed for, at endnu flere kan få en uddannelse, idet de jo skal have den praktiske samtidig — og dermed folk til at besætte de ledige stillinger og de nyoprettede stillinger, som ønskes — og mulighed for, at sundhedsplejerskerne i fremtiden kan påtage sig nye opgaver, når arbejdet rationaliseres. Denne rationalisering sker også ved et uddannelses-system, hvor mulighederne for grunduddannelse kan følges op af videreuddannelse, genopfriskningskursus, genuddannelse, omskoling, kursus i arbejdstilrettelægning osv.

Alle arbejdsreserver, alle muligheder må udnyttes bedst og mest effektivt. Derfor har jeg tilladt mig gang på gang at påpege betydningen af uddannelse og uddannelsesmuligheder både inden for den sociale sektor og sundhedssektoren. Når man derfor nu taler om at skubbe sagen ud, idet man ikke finder grund til at beskæftige sig med revisionen af loven i dag, men må vente på flere medarbejdere og måske også afklaring på det kommunale område, som vi lige har diskuteret, så vil mulighederne vel også være til stede for, at vi kan tage loven op tidligere, hvis forholdene skulle ændre sig. Det tiltaler altså venstre, at revisionen udsættes. Men indenrigsministeren må gerne være opmærksom og gerne vende tilbage, hvis det skulle ske, at man kunne ønske sig en revision inden 1970-71. Lad mig slutte med at understrege betydningen af, at man er opmærksom på uddannelsen inden for alle områderne.

Asger Jensen: Da mit partis ordfører, fru Clara Munck, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes og partiets vegne gøre nogle få bemærkninger til lovforslaget.

Vi kan, således som sagen foreligger, til-

træde en udsættelse af revisionen. Vi har stadig væk ikke det antal sundhedsplejersker, der er behov for. Derfor gik vi, da loven blev vedtaget, imod, at ordningen skulle gøres obligatorisk for kommunerne, og indenrigsministeren har i bemærkningerne klargjort, at der stadig væk ikke er det antal sundhedsplejersker, der er nødvendigt for, at ordningen kan gennemføres overalt.

Under behandlingen af sygeplejerskeloven spurgte fru Clara Munck, om der ikke var grund til at oprette en skole i København. Derpå svarede indenrigsministeren — Folketingsstidende 1966-67, 2. samling, sp. 1696:

„Dertil vil jeg gerne sige, at jeg ville være betænkelig ved at gå til bevillingsmyndighederne og bede om penge til en skole i København.“

Af bemærkningerne til lovforslaget her synes det, som om ministeren nu er ved at overvinde disse betænkeligheder og forudsiger, at der kommer et forslag om en skole i København. Det synes heller ikke, som om fru Lis Groes er ængstelig for udgifterne, idet fru Lis Groes ud over at få en skole mere ønsker, at der skal betales løn i uddannelsestiden, så man har måske helt overvundet betænkelighederne ved at komme til finansudvalget?

Gunhild Due: Man kunne fristes til at spørge den sidste ordfører, hvad der er mest betænkeligt: at spædbørnsdødeligheden vitterlig er større i de kommuner, hvor man ikke har sundhedsplejersker, eller at komme med en ret beskeden ansøgning til finansudvalget.

Da man havde loven til behandling i 1963, regnede de fleste med, så vidt jeg fulgte med dengang, at man i 1968 ville kunne gøre sundhedspleje obligatorisk for alle kommuner. Jeg tror også, mange kommuner har regnet med, at sådan ville det gå. Derfor synes jeg, det kan undre — også på baggrund af kommunernes stigende interesse for ordningen — at ministeren nu kommer og beder om udsættelse, selv om jeg indrømmer, at ministeren har mange grunde og forklaringer herpå. Der er grund til at undre sig, for det kan da ikke være rigtigt, at ministeren først nu opdager, at der er 73 ubesatte stillinger og et behov for 75 mere, hvis alle områder i landet skulle